

LA PAU O LA GUERRA? AQUESTA ÉS LA QÜESTIÓ

Bé, a simple vista això es un tema que avui en dia ha provocat molta polèmica arreu d'Europa en particular i en el mon occidental en general. Jo crec que davant d'aquesta pregunta hi ha tres tipus de postures: els escèptics, els neutrals i els optimistes.

Com ja sabeu, la humanitat sempre ha tingut els conflictes i les guerres ben presents en el nostre entorn, i encara les podem presenciar com per exemple a Síria o Iraq. Això ha fet que ens influeixi a la nostra manera de viure i veure el mon. I ara tots ens preguntarem: Tot això perquè? Per qui? Be, perquè hi ha gent que pensa o se sent més superior que els altres només per la seva nacionalitat, religió, cultura o llengua, etc. Això són causes de l'aparició de diferents brots d'odi i desig de venjança contra la supèrbia i l'arrogància dels anomenats supremacistes.

Com deia Martin Luther King: "Hem après a volar com els ocells, a nedar com els peixos; però no hem après l'art senzill de viure com germans". Que vull dir amb aquesta citació? Doncs be, que l'humà encara no ha après del passat i pensa que cometre els mateixos errors es la solució. Jo em pregunto, hem vist les desastroses i tristes imatges de la Primera i Segona Guerra Mundial, l'extermini dels jueus, el genocidi de Rwanda, el genocidi de Cambodja, el genocidi de Guatemala, el genocidi dels musulmans a Bòsnia. I encara continuem aixís en alguns llocs en concret, com podem observar la situació tràgica de la minoria Rohynia a Birmània malauradament cada dia. Encara que això sembla com a les tragèdies gregues, hi ha un fil d'esperança.

Malgrat tot això, des de que va acabar tant la Primera com la Segona Guerra Mundial, el supremacisme i l'odi contra les minories i altres cultures va anar augmentant.

El supremacisme es autodestructiu per una única raó: Sabeu perquè? Perquè tots i totes provenim d'un mateix lloc en comú que es diu Africa, concretament entre l'actual Kenya i Tanzània, on els primers homínids van aparèixer i més tard van emigrar. La superioritat porta més problemes del que ens pensem, practicamente és senzill, simplement per una cosa petita i insignificant, pot acabar malament, això ara i sempre. Odiar a algú per la seva manera física o ideològica es com odiar al teu propi germà. Som tots humans, tenim sentiments i dignitat. Tots tenim defectes i qualitats.

I que te a veure això amb la recerca de camins per la pau? Doncs bé, te molt a veure, perquè per signar un tractat de pau no s'ha d'anar amb un aire d'imposició sobre el vençut, sinó que s'ha de respectar. La paraula pau vol dir reconciliació i respecte, no vol dir humiliació ni venjança. Per exemple Nelson Mandela, quan va sortir de la presó i va guanyar les primeres eleccions democràtiques al 1994, en cap moment va voler venjar-se dels blancs a Sud-àfrica, tot el contrari, va voler reconciliar-se i perdonar-se amb els blancs per no tornar als episodis de l'apartheid. Nelson Mandela va dir: "La reconciliació significa treballar junts per corregir el llegat de l'injustícia del passat". Amb aquest exemple vull posar de manifest que si que es pot arribar a un acord de pau, sempre que les parts hagin parlat i acordat una serie de condicions que siguin favorables i fomentin la convivència. També cal destacar que s'ha d'acceptar i escoltar les propostes que fa cada part. Com va dir Desmond Tutu: "Si vols la pau, no parlis amb els teus amics, parla amb els teus enemics".

La pau s'ha de fer amb voluntat i ferma, perquè s'ha d'estar disposat a assumir tant les responsabilitats com els deures de complir-la per tal que sigui una pau duradora. No desitgem la mateixa pau que es va firmar al 1919 a Versalles. El camí cap a la pau no es construirà per si mateixa, ni per dos persones, la pau es fa entre tots i totes. En conclusió, us deixaré amb una frase de Mahatma Gandhi: "No hi ha camí cap a la pau, la pau és el camí".

Hugo Pablo Veyrat

INS Salvador Espriu